

ZWEVEN

(Hovering)

MONOLOOG

DOOR

RON ALDRIDGE

vertaling

Eddy Van Ginckel

VERKRIJGBAAR BIJ AUTEURSBUREAU ALMO

Tijd: heden

Plaats: wachtkamer in een ziekenhuis

---ooOoo---

‘Hovering’ werd voor het eerst opgevoerd op het Edinburgh Festival en werd genomineerd voor een Award in 1994. Het stuk wordt nog steeds gespeeld in verschillende theaters in het Verenigd Koninkrijk, waaronder het Stephen Joseph Theatre in Scarborough en The Green Room Theatre in Londen, in regie van de auteur.

In 2001 werd het stuk vertaald in het Hebreeuws en opgevoerd in Tel Aviv. Het stuk toerde drie jaar in Israël.

---ooOoo---

EERSTE SCENE

(Een wachtkamer in een ziekenhuis. Er staat een laag tafeltje en enkele stoelen, de wanden zijn aangekleed met enkele typische posters, een kastje is gevuld met medische flyers, enz.)

De man staat aan de zijkant van het toneel en kijkt wat ongerust opzij. Hij draagt een schildersoverall. Hij draait zich, gaat zitten op één van de stoelen, neemt een magazine van de tafel, bladert er even in, gooit het terug neer, staat op en gaat terug kijken. Hij weet blijkbaar met zichzelf geen blijf. Hij loopt op en neer, gaat terug even zitten, tikt met zijn voeten op de grond, vindt een zeker ritme in het getik, merkt het en stopt, staat weer op en kijkt weer opzij. Na enkele ogenblikken spreekt hij het publiek toe.

Wachten. Ge wordt er compleet gek van. Vooral in ziekenhuizen.

(wijst opzij)

Ze zijn wat testen aan het doen op mijn vrouw, op Suzan... ze is daarbinnen. Ze ligt op euh... op intensieve. Afijn ja, dus...euh... ben ik hier aan het wachten... ik weet niet wat daar allemaal gebeurt.

(gaat zitten)

Dat wachten duurt een eeuwigheid. Ik vind niets zo erg als wachten. En ge kunt niets doen, dat is het ergste. Alleen maar wachten.

Hoe lang zou een mens in zijn leven op iets wachten? Ik denk dat dat aardig wat jaren van uw leven zijn. Wachten op de bus, wachten op de trein... wachten op de cheque die ze met de post hebben opgestuurd. Wachten tot uw lief eindelijk haar regels heeft. Pas op, als ge dat allemaal samentelt.

Ik heb eens ergens gelezen dat ge gemiddeld tussen de twee en de vijf jaar van uw leven doorbrengt met wachten. Ze zeggen dat. Er bestaan statistieken van. En statistieken hebben altijd gelijk. Ge kunt die waarschijnlijk op duizend manieren interpreteren, zodanig dat iedereen altijd gelijk heeft. Maar ze zeggen dat. Tussen de

twee en de vijf jaar brengt ge door met wachten. Ik weet ook niet wie die statistieken opstelt. Wie maakt die feitelijk? Dat is ook zoïets. Ik ken die mannen niet. Hoe kunt ge nu weten dat die mannen zo slim zijn, als ge niet eens weet wie die mannen zijn? Pas op, en ze hebben voor alles statistieken.

Allee, bijvoorbeeld...

Als ge vijftienzeventig jaar zijt en ge leeft nog, dan hebt ge volgens die mannen twintig jaar van uw leven geslapen. Ja, twintig jaar geslapen. Doet daar die vijf jaar "wachten" bij en ge hebt 25 jaar niets anders gedaan dan gewacht en geslapen. Dat is iets om over na te denken, he?

Ge hebt misschien in uw leven twintig jaar ergens tegen uw goesting gewerkt. Zo zijn er genoeg mensen. Da's dus 45 jaar van uw leven, gewoon weggegooid. Dan hebt ge nog maar dertig jaar over. De eerste tien jaar waart ge een kind en dan weet ge niks. En de laatste tien? Dan zijt ge misschien halfdoof of incontinent? Dat zijn er weeral twintig die ge zo kunt wegslijten. Als we niet opletten, dan houden we amper tien goede jaren over. Nogal een leven, he?

(hij staat op, gaat weer even kijken en richt zich dan terug tot het publiek)

Pas op, ge hebt verschillende soorten van "wachten." Het is niet altijd negatief. Op de bank laten ze u ook altijd lang wachten. Op sommige plaatsen laten ze u zelfs een nummertje trekken. Neen, neen, dat is ook negatief... vooral als ge het saldo ziet van mijn bankrekening...

Wacht, iets positief. Eueuh...

Welja. Iets positief. Op de bank.

Ge staat aan te schuiven met een grote cheque in uw hand.

Ge hebt gewonnen met de Lotto, een half miljoen.

"Zal ik het op een rekening storten, mijnheer?"

"Neen, neen, betaalt u die maar ineens uit. Cash, alstublieft."

Dat zou ik nu eens plezant vinden. Maar ja, daarop zal ik waarschijnlijk nog héél lang moeten wachten... Ik heb nog nooit iets gewonnen met de Lotto. Niks. Zelfs geen vijf euro. Het zou misschien wat helpen als ik eens moest meespelen met de Lotto.

Wat hebben we nog? O ja. Wachten in het voetbalstadion tot de match begint. Dat is ook plezierig. Heel het stadion zit vol. Allemaal enthousiaste supporters, spandoeken, toeters. Ge zit daar samen met uw maten te wachten. “Olé olé olé olé, we are the champions, we are the champions! Olé olé olé olé!” En dan roepen we naar de overkant, naar de supporters van de andere ploeg. “Heeeee!! Bende jeanetten!!” Hoho! Jaja! Dat is plezierig! De bevrediging van de mannelijke oerdriften. Ge voelt u net als de Romeinen in ‘t Colliseum, op ‘t moment dat ze de leeuwen loslaten op de gladiatoren.

Jongens, jongens...

Wat hebben we nog?

Ge kunt ook zitten wachten op dat schoon mokkel die even wegging om iets gemakkelijker aan te trekken. Ja, dat is ook plezant... Behalve als ge er al twintig jaar mee getrouwd zijt. Dan bedoelt ze waarschijnlijk dat ze haar dikke peignoir gaat aantrekken en haar kemelharen sloffen.

Het wachten is dus niet altijd positief.

Het kan ook tegelijk positief en negatief zijn. Ja, dat kan ook.

Ik weet nog dat we op huwelijksreis gingen naar Griekenland. En we waren aan het wachten op de taxi die ons naar de luchthaven zou brengen. Dat waren heerlijk spannende momenten. We reden weg en we stapten uit aan de luchthaven. Ik dacht dat we moesten inchecken om twaalf uur, maar in feite vertrok ons vliegtuig om twaalf uur.

“Het spijt me, mijnheer, maar uw vliegtuig is net vertrokken. O ja, kijk, daar vliegt het. Maar ik kan misschien nog iets regelen.”

We hebben meer dan zes uur gewacht op de luchthaven. Zes uur. En het scheelde geen haar of we waren nog vóór de huwelijksreis gescheiden van tafel en bed.

(hij staat op en gaat weer even kijken, dan richt hij zich terug tot het publiek)

Nog een plezierige manier om te wachten is in het theater. Wachten tot de

voorstelling begint. Niet dat ik veel naar het theater ga, maar als ik ga dan ga ik altijd héél vroeg. Ik drink eerst nog iets in de bar en ik ga al op mijn plaats zitten, minstens een half uur voor dat het begint. Op mijn gemak blader ik door het programmaboekje... ik luister naar het geroezemoes van de mensen die binnenkomen... ik hou de mensen in het oog die moeite hebben om hun plaatsen te vinden... Ik zie een mooie vrouw binnenkomen met een heel kort minirokje en ik hoop dat die naast mij gaat zitten... maar dat doet ze niet. En dan... het grote moment... de muziek begint... de lichten gaan aan... het doek gaat open... en dan... komt er een kluchtzanger te laat binnen en begint die zijn plaats te zoeken in de rij voor mij... O, ik haat dat. Iedereen moet recht staan om die vent door te laten. En pas op, die laatkomers zitten nooit op de hoek van de rij. Die zitten altijd ergens in 't midden. En mijn avond is helemaal naar de knoppen omdat ik het begin van het stuk heb gemist door een stomme kloot die persé te laat moest komen. Daar kan ik mij kwaad in maken, he. Dan heb ik goesting om die een tik vanachter tegen zijn kop te geven. *(toont het)* "Pats."

Dat moesten de mensen meer doen, vind ik. Zo eens af en toe iemand een tik tegen zijn kop geven. "Pats." "Is het nu gedaan? Doe dat niet!"

Maar dat mag niet meer, he.

De leraars op school hadden het vroeger gemakkelijker. "Pats." En de kinderen wisten direct dat ze iets verkeerd deden. En later zijn ze er dankbaar voor. Als ze vandaag iemand een tik geven, dan worden ze opgepakt.

De wijkagent deelde ook regelmatig een tik uit. Die kende zijn pappenheimers.

"Hela, gij! PATS! Ik hou u in het oog, he, snotneus." En iedereen bleef braaf. Bang voor zo'n tik tegen zijn kop.

Dat bestaat allemaal niet meer nu. En zie maar eens naar de jeugdcriminaliteit. Ja, we zijn er goed op vooruit gegaan. Allemaal sinds de afschaffing van die tik tegen de kop, dat kan toch geen toeval zijn, he?

Neen, neen, ze moesten dat terug invoeren. Mij heeft het zeker geen kwaad gedaan. Ik ben goed terechtgekomen. En de stamp onder uw gat moeten ze ook terug invoeren. Zoals ge dat altijd ziet in de stomme films uit de jaren twintig.

Jaja, een tik tegen uw kop en een stamp onder uw gat... en de helft van de

wereldproblemen zou zo opgelost zijn.

Pas op, en niet alleen voor kinderen. Er zijn genoeg volwassenen die ook een tik tegen hun kop en een stamp onder hun gat mogen krijgen.

Politiekers bijvoorbeeld.

“Wablieft? Nog geen regering gevormd? PATS! En maakt dat het in orde is!”

Overlaatst moest ik mijn computer binnenbrengen voor reparatie. Hij zou klaar zijn tegen maandag. Ik op maandag terug naar die winkel.

“Sorry, maar hij is niet binnen.”

“Hoe? Hij is niet binnen? U had toch gezegd maandag?”

“Sorry.”

“Sorry? Niks sorry. PATS! En zie maar dat hij op tijd klaar is.”

Ik heb iets tegen mensen die altijd met alles te laat zijn. Of die overal en altijd te laat komen. Ik kom nooit te laat. Nooit. Als ik op tijd kan zijn, waarom kunnen zij dat dan niet? Het is onvoorstelbaar hoeveel mensen er met allerlei dingen te laat zijn.

We wilden ons huis verkopen en er zou iemand komen kijken om twee uur.

Om tien voor twee staan we klaar. Alles is kraaknet. Vers brood in de oven, zodat het huis lekker ruikt. De koffie is aan het doorlopen... alles is perfect.

Om twintig voor drie dagen ze op. Twintig voor drie! Veertig minuten te laat!

“Sorry dat we zo laat zijn.”

Ze deden precies of ze maar twee minuten te laat waren.

“Ge zijt veertig minuten te laat.”

“Ja, sorry, we waren opgehouden bij een ander huis... en het verkeer...”

“Dan zult ge op een andere keer moeten terugkomen.

”Wablieft?”

“Maak maar een nieuwe afspraak, want het komt nu erg ongelegen.”

“Kunnen we dan niet even rondkijken?”

“Nee.”

Ze konden het eerst niet geloven dat ik zo iets zei. Ze zijn naar het immobielkantoor gegaan en die makelaar belde ons dan op. Die maakte dan nog van zijn oren omdat we die mensen niet hadden binnengelaten. Pas op! Het leek wel of wij in de fout

waren gegaan.

Mensen die te laat komen willen eigenlijk zeggen dat hun tijd kostbaarder is dan de uwe. Wel, het spijt me maar mijn tijd is even kostbaar als die van hen.

Suzan was ook zo.

Op tijd komen? Hopeloos. Gewoon hopeloos.

“Zijt gij klaar, Suzan? Ik heb de autosleutels.”

“Ik kom. Alleen nog mijn haar drogen.”

(hij staat op en gaat weer even kijken)

Het zou me nu niets kunnen schelen als ze voor iets te laat was.

(hij maakt zich boos)

Ach verdomme... wat doet het er toe of ge op tijd zijt of niet!

(hij kalmeert zichzelf)

Alstublieft, God, zorgt dat alles goed komt met haar.

(hij wacht enkele ogenblikken)

Niet dat ik zo gelovig ben, absoluut niet. Maar ja... zo zijn we allemaal wel. Als we wanhopig zijn dan richten we ons tot God. Alstublieft, God, help me met dit, help me met dat. En als we dan hebben wat we willen, dan vergeten we hem terug.

(hij kijkt omhoog)

Ik vraag mij af of God eigenlijk bestaat?

(hij blijft omhoog kijken)

Ja... ik vraag het mij af...

(terug tot het publiek)

Mijn maat Frank kan er 's nachts niet van slapen. Heel de nacht ligt hij te denken en

zich af te vragen of er wel een God bestaat. Hij doet niets anders meer. Erg, he?

(hij kijkt even opzij)

Ze ligt in coma. Ze zweeft nu tussen leven en dood. Een auto-ongeval. Frontale botsing met een camion. Ik kon het niet geloven. Oh, God, ik wil echt dat ze er doorkomt. Dat alles terug goed komt. Ik hoop dat alles terug goed komt... het komt goed.... het komt goed...

(hij vecht tegen zijn tranen)

Frank kende nog een goede mop. Weet ge... ik zal ze eens vertellen...

(hij krikt zichzelf op om de mop te vertellen)

Een kerel stapt binnen in een hoerenkot. Een chique bordeel eigenlijk. Soms zit daar verschil in. Da's net als iemand die naar de Wibra gaat ofwel naar een boetiek. De koopwaar is dezelfde, alleen de prijs verschilt. Enfin, hij stapt dus dat bordeel binnen. Achter de comptoir staat een blonde madame en tegen de muur hangt de prijslijst. Heel de nacht 200 euro, afzuigen 50 euro, aftrekken 40 euro, smoske met hesp 4euro. Hij gaat naar die madame en hij zegt: "Excuseert, madame, zijt u die persoon die het aftrekken doet voor 40 euro?" Die madame zegt: "Ja, mijnheer, dat ben ik." "Okee," zegt hij, "wast dan uw handen en maakt mij een smoske met hesp."

(hij begint hard te lachen met zijn eigen mop)

(geleidelijk aan gaat zijn lachen over naar huilen, hij kan haast niet meer ophouden met huilen, dan vermant hij zich)

Sorry... ik kan er niet aan doen...

(hij kijkt even rond)

Ik heb het niet voor ziekenhuizen. Neen.

Frank ligt nu ook in het ziekenhuis. Hij heeft iets aan zijn knie. Ja. Zijn vrouw heeft hem betrappt met een jong blondje op zijn schoot. Ze heeft een hamer gepakt en zijn knie kapotgeslagen. Dat blondje zal niet meer op zijn schoot moeten gaan zitten nu... Ziekenhuizen. Hier vind je alles. Geboortes, overlijdens, liefde, hoop, angst... alles hebt je hier... Een micro-universum, allemaal onder één dak.

Ik ben zelf maar één keer in een ziekenhuis geweest. Ik had een klaplong. Ze hadden me op een zaal gelegd met allemaal oude mannen. Een nachtmerrie. De ene had een beroerte gehad, de andere kon niet meer alleen eten en moest gevoederd worden, de ene kon niet meer gaan, de andere kon niet meer pissen... vreselijk.

En dan die verpleegsters... eigenlijk zijn dat fantastische mensen. Echt. Engelen is echt een te zwak woord om die meisjes te omschrijven. Altijd bezig. Mensen voederen, mensen wassen, de bedpannen uitkuisen, altijd lachen, altijd goed gezind zijn... Ik weet niet hoe ze het volhouden. Volgens mij moeten die ergens een apart kamertje hebben waar ze af en toe naartoe kunnen gaan om eens goed te kunnen kuisen. Die meisjes kunnen ze volgens mij nooit genoeg betalen. En ze betalen ze veel te weinig. Da's waar, he? Niet te geloven. Als je nooit zelf in een ziekenhuis hebt gelegen, hebt je er geen idee van wat die verpleegsters allemaal doen. Zitten er soms verpleegsters in de zaal? Wie is er verpleegster? Kom, steek uw hand op. Kom, dames en heren, een applaus voor de verpleegsters, want dat verdienen ze. Ja, toch?

(hij spoort het publiek aan om een stevig applaus te geven)

Er was één verpleegster waar ik toch niet zo tevreden over was.

Op een zeker moment zei ik tegen haar: "Allee kom, schat, geef me een kus."

"Neen."

"Allee kom, geef me nu een kus."

"Neen."

"Alstublieft, please, please, please."

"Neen is neen. Ik ben zelfs al te ver gegaan door nu bij u in bed te liggen."

(hij bekijkt nu de posters)

Ze zeggen dat dit een heel goed ziekenhuis is. Goede dokters.

Ik had een heel goede dokter kunnen zijn. Als ik had gestudeerd. Ik had het verstand ervoor. Afijn, dat denk ik toch. En ik heb er het handschrift voor. Ik schrijf even duidelijk als een dokter.

Mijn probleem was eigenlijk dat ik nooit wist wat ik later wou worden.

Ik kon eigenlijk alles worden. Dat was het probleem. Ik was eigenlijk té slim. Veel te slim. Als ge niet zo heel slim zijt, hebt ge dat probleem niet.

Advocaat. Had ik zo kunnen worden. Of schoolmeester. Geen probleem. Of makelaar in een immobiliënkantoor. Maar ja, daar moet ge nu niet slim voor zijn.

Er is één ding wat ik niet had willen worden. Surveyor. Zo iemand die expertises komt doen voor de verzekeringen en zo. Een zogenaamde “expert.” Wie wil dat nu worden? Dat is zo een negatief beroep, vind ik. Surveyor. Die zijn altijd op zoek naar dingen die verkeerd zijn.

“Mmm... schoon huis. Maar ik denk dat ze wellicht last hebben van opstijgend vocht.”
En dan die rapporten die ze maken.

“Dak ziet er goed uit, maar dient wellicht te worden vervangen.”

“Raam ziet er momenteel goed uit, maar zal wellicht moeten worden vervangen.”

Wellicht. Wellicht nieuwe waterleiding, wellicht nieuwe electriciteit, altijd staat er dat woord bij. Wellicht. Bij geen enkel ander beroep proberen ze zichzelf zo hard in te dekken als bij die kerels die de expertises uitvoeren.

En nog iets dat ik nooit zou willen zijn. Tandarts.

Wat voor job is dat eigenlijk? Daar moet ge eens even bij stilstaan. Ge zijt verstandig, intelligent, ge gaat naar de universiteit, ge studeert af, en ge gaat dan voor de rest van uw leven met uw handen in de mensen hun mond zitten. Hoe kan iemand dat nu plezierig vinden? Met uw handen in iemand zijn mond? Waar halen ze het? Hoe komen ze erbij? Dat iemand gynaecoloog wordt, okee, dat kan ik begrijpen, maar tandarts? Allee, hebt ge nu al iemand horen zeggen: “Joepie! Ik ga morgen naar de

tandarts!” Natuurlijk niet. Tandarts wil gewoon zeggen: iemand pijn doen.

En het is ook een heel eenzaam beroep. Ge kunt met niemand praten.

“Hoe is ‘t met u, madame Janssens?”

“Grrrr uuu grrrr...”

“Ik hoor dat uw man u heeft laten zitten. Kunnen we misschien samen eens iets gaan eten of zo?”

“Grrrr uuuu grrrr...” Meer zeggen de mensen niet.

Ja, sorry, hoor...

Het is niet mijn bedoeling om iemand te beledigen... Ik ben gewoon niet in de stemming, dat is alles... Als er soms tandartsen of surveyors (experts) in de zaal zitten... ik begrijp dat jullie werk noodzakelijk is... iemand moet het doen... het is alleen niet zo direct aan mij besteed.

Jullie wisten alvast wat jullie wilden worden. Dat is dus beter dan ik. Ik wist het niet.

Ik heb ooit eens een goed idee gehad. Ik wou een zaak beginnen, samen met mijn maat Frank. We wilden een bordeel openen. Ja. Maar geen gewoon bordeel, he. Neen, neen. We wilden een bordeel voor de vrouwen. Ja, waarom niet? Ik vond altijd dat de vrouwen op dat vlak niet genoeg aan hun trekken kwamen. Allee, waar kan een vrouw nu naartoe? We weten waar de mannen naartoe kunnen... maar waar kan een vrouw naartoe? Een gat in de markt, he?

Bijvoorbeeld... een vrouw van vijftig jaar, haar echtgenoot een succesvol zakenman. Ze komen niks tekort. Een kast van een huis, twee auto's, een kamer vol nieuwe kleren, juwelen, alles. Die vrouw heeft alles wat ze maar wilt. Maar ze betaalt er een prijs voor, want haar echtgenoot, de succesvolle zakenman, is nooit in zijn kot. Ik bedoel: hij is nooit thuis. Hij is altijd bezig met geld te verdienen en zijn secretaresse te verleiden. En wanneer hij thuis is... is hij totaal uitgeput. Ze zijn al jaren gehuwd en sex is dus al meer een jaarlijks evenement geworden. Dus, wat doet zo'n vrouw? Ze is gezond, normaal... ze houdt van het leven en van affectie. Ze wilt geen affaire aangaan met een zakenman, want die kent vast haar echtgenoot ook. Een slippertje met één van de burens is veel te gevaarlijk... ze wil niet dat haar huidige levensstijl op het spel staat. Dat wil ze in geen geval verliezen. Dus... wij hebben de perfecte

oplossing.

Een keer in de week... 's morgens een beetje gaan shoppen... na de middag even bij ons binnenwippen... Een heel gastvrij huis waar ze de knapste dekhengsten kan uitkiezen. Allemaal even proper, gezond, fit en met doktersattest. Ons motto zou zijn: "Veiligheid en bevrediging gegarandeerd!"

Bij ons zou je kunnen kiezen uit drie formules.

1. De gewone formule. Alleen maar het pure plezier, sex zonder complicaties.
2. De verleidingsformule. Eigenlijk identiek aan de gewone formule, maar met de knapste dekhengst die we in huis hebben, zwarte zijden lakens, champagne, Mantovani op de achtergrond... of heavy-metal als ge dat liever hoort.
3. De droomformule. Alles waar ge als vrouw van droomt, kan gerealiseerd worden. We hebben een uitgebreide keuze... zoals bijvoorbeeld... truckchauffeurs, mannen in uniform, mannen in leder, Batman, Jean-Claude Van Damme lookalikes, Sumo-worstelaars... voor de liefhebbers, ge weet maar nooit. Alles. We hebben al wat ge wilt.

Volgens mij wordt dat het grote succes. En je zou verbaasd staan over de fantasieën die sommige vrouwen hebben. Ik weet het. Ik heb wat research gedaan.

Weet ge waar ik van geschrokken ben? Brandweermannen. Ja, echt. Pompier. Kunt ge dat nu geloven? Ze willen zo graag gered worden door een pompier. Ik denk dat het die helm is. Eigenlijk kwam ik dat antwoord zo dikwijls tegen, dat ik er serieus over begin te denken om pompier te worden. Neen, echt. Vraag maar eens rond. De populairste mannen bij de vrouwen zijn brandweermannen. Echt. Is 't niet waar, madame?

(hij pikt een vrouw uit het publiek)

En wat is uw fantasie, madame? Kom, je mag het gerust zeggen, hoor. We zullen het niet voortvertellen.

Dat was dus ons plan. Maar om de één of andere reden is het nooit van de grond gekomen. Maar ik denk nog altijd dat het geen slecht idee zou zijn.

(hij stopt, kijkt opzij en luistert aandachtig, na enkele ogenblikken richt hij zich terug tot het publiek)

Ik heb eigenlijk maar één echte ambitie gehad in mijn leven.

Ik wou keeper worden. Ja. In de goal (het doel) staan zoals Jean-Marie Pfaff. En dat iedereen mij “El Sympatico” zou noemen. Ja, dat wou ik worden. “El Sympatico.”

En ik had het gekund, he. Jaja. Ik was goed genoeg in de goal. Ik heb ooit mijn proef gaan afleggen bij (naam van grote voetbalploeg). Honderden kinderen waren er en zes trainers. We moesten allemaal op dat voetbalveld gaan staan en daar werden we in ploegen verdeeld. Dan moesten we een match spelen van tien minuten.

Ze dachten dat ze op tien minuten konden zien wie er voetbaltalent had.

Op die tien minuten heb ik welgeteld drie keer de bal geraakt. Eén pass en twee schoppen naar het doel.

Nadat iedereen zijn match had gespeeld, werden we naar een paviljoen gebracht en daar werden dan een aantal kinderen aangeduid.

“Gij, jij, jij, jij, jij en jij... jullie morgen blijven... en de rest kan gaan.”

“Maar afijn... ik heb maar drie keer de bal geraakt...”

Ik was enorm teleurgesteld. Ze gaven me geen kans om iets te laten zien. Hoe kunt ge nu een goede keeper herkennen in tien minuten? Hoe kunt ge trouwens ook maar iets herkennen in tien minuten?

Dat was mijn voetbalcarrière.

Dat kan toch niet? Hoe kunt ge nu over iemands leven beslissen in tien minuten tijd?

Ik bedoel maar... is het zo dat we het moeten doen in ‘t leven?

Allee.

“U wilt een huis kopen, mijnheer? Okee. Ge hebt tien minuten om te beslissen. Welk huis wilt ge?”

Ge zoekt een vrouw? Okee.

“Kom, schat, laat eens zien wat ge kunt. Ge hebt tien minuten.”

Komaan nu, zeg. Wat kunt ge nu te weten komen over een vrouw in tien minuten?

Nu ik er over nadenk... in feite kunt ge heel wat te weten komen in tien minuten.
Maar ik ben dat nooit vergeten. Mijn tien voetbalminuten. Dat is toch te gek.

(hij stapt opzij en kijkt weer even)

Ziet ge... het probleem is... we hadden een hevige ruzie... en ik zou niet... ik zou niet willen dat... stel dat ze het niet haalt... dan is dat het laatste dat we gedaan hebben... dat is het laatste beeld dat me bij blijft.

Ik zou haar willen zeggen hoeveel ik van haar hou.

Waarom moet er altijd iets dramatisch gebeuren vooraleer we onze ware gevoelens tonen?

Niet dat ik problemen heb met mijn gevoelens. Ik heb heel veel gevoelens. Ik ben alleen wat teveel "dromer." Ik droom altijd maar en dat zit allemaal in mijn hoofd, in mijn fantasie. Mijn gevoelens zitten in mijn hoofd. Ik laat die niet dikwijls zien. Eigenlijk veel te weinig. Ik had haar meer moeten zeggen hoeveel ik van haar hou. Dat ik haar zo erg miste, wanneer ze er eens niet was. Dat ik mij veel beter voel, wanneer ik bij haar ben. Dat had ik haar veel meer moeten zeggen. Ik had het haar moeten zeggen... ik had het haar moeten zeggen... ik had het haar moeten zeggen...

(enkele ogenblikken is het stil)

Ik ben altijd een dromer geweest. Dat is altijd mijn groot probleem geweest. Dat is ook de reden waarom ik nooit carrière heb gemaakt.

Nu gaat het al wat beter. Ik kan me beter concentreren.

Toch denk ik dat het heel belangrijk is om veel fantasie te hebben, om te kunnen dagdromen. Ge moogt dat alleen niet heel de dag doen.

Nu doe ik het alleen als ik ga slapen. Ik leg mij op mijn zijde, doe mijn ogen toe en dan is het voor mij "fantasy-time."

Zo hoort het eigenlijk. Dat maken ze ons toch altijd wijs. Ge moet u een beeld voor ogen houden... iets sereen. Een bosje bloemen... een kabbelend beekje... een

watervalletje, met een stralend zonnetje dat in het water schijnt... iets sereen dus. En ik doe dat. Ik denk niet aan al mijn problemen. Niet aan het geld dat ik niet heb, niet aan mijn werk of aan mijn baas. Neen. Dat smijt ik allemaal weg. Ik gooi alles van me af en ik glijd zachtjes in mijn eigen fantasie.

En dan ben ik "El Sympatico." In mijn dromen sta ik altijd in de goal.

Ik zweef door de lucht en pak elke bal. Ik spring omhoog en ik hang aan de dwarslat, terwijl het publiek mijn naam scandeert.

"Jean-Marie! Jean-Marie! Jean-Marie!"

(hij speelt nu of hij in het doel staat en pakt de ballen)

De match begint en al in de eerste vijf minuten ben ik de held van de match met een fantastische save, waarbij ik de bal nog net raak met de toppen van mijn vingers.

"Chance dat we Jean-Marie hebben. Al na vijf minuten een goal achterstaan is nooit goed."

De coach steekt zijn duim omhoog. Hij is wreed content.

(hij neemt de bal en schopt hem ver uit in slow-motion)

En dan val ik in slaap. Zo gaat dat elke nacht.

Soms herbeleef ik de mooie momenten uit een vorige match en af en toe geef ik een persconferentie na de match.

"Jaja, natürlich... sicher.. ich heb gegen den bal gestampft und dabei vloog er uber heel het feld. Niemand kon er pachen und er vloog somahr in de goal an den uuverkant. Jaja. Grosse meister bin ich. Vielleicht worden we noch weltmeister, wann es ein bischjen mee zitst. Dan mach ik alle goalen en lest kein bal in meine goal, dann winnen wir altijd, he."

En wat er ook altijd zo positief is. Ik heb nooit problemen om in slaap te geraken. Ik leg me neer en ik ben vertrokken.

Mensen die slecht in slaap geraken, zeggen altijd dat ze hun hoofd niet kunnen leegmaken. Ze denken aan dit, ze denken aan dit en ze kunnen er niet mee stoppen.

De gehele nacht liggen ze te piekeren. Ze geven een fortuin uit aan boeken over slaapstoornissen, aan video's van slaapgoeroe's die vertellen hoe ge het moet doen.

“Maak uw geest leeg. Maak uw geest leeg.”

Ze zeggen het allemaal.

“Wordt één met het universum. Maak uw geest leeg.”

Eigenlijk is dat bullshit, he.

Uw geest leegmaken. Ge kunt nooit uw geest helemaal leegmaken. Neen. Ge moet u gewoon concentreren op één ding, in plaats van zes, zeven verschillende dingen. Het probleem is eigenlijk niet zo groot, hoor.

En als dat éne ding iets is waar ge van houdt, dan is de tijd vòòr het slapengaan al even plezierig. Het is iets om naar uit te kijken.

Mmmm.

Ik had eigenlijk ook zo'n goeroe kunnen zijn.

(hij stopt en kijkt ongerust opzij, luistert even en richt zich dan weer tot het publiek)

Ik heb Suzan leren kennen door de voetbal.

Haar vader, Eddy, was de manager van een lokale voetbalploeg waar ik in de goal stond. Eddy was eigenlijk... hoe zal ik het zeggen... een lul! Een dikke lul met een grote smoel, soms eens echt varken.

Haar moeder, Annie, zorgde voor koffie en thee bij de thuismatches. Die pastte totaal niet bij zo'n vent. Een mooie vrouw, ongelooflijk. Met van die sierlijke, lange benen en een boezem om “U” tegen te zeggen. Waarom ze ooit met dat varken was getrouwd, dat weet niemand. In die vrouw zat leven, als ge begrijpt wat ik bedoel. Die flirtte voortdurend met de spelers en ging al eens van bil met sommigen. Zomaar, voor de lol. Ze had het vooral voor spelers die voortdurend werden uitgekafferd door Eddy, omdat ze niet genoeg doelpunten scoorden. Die konden dan achteraf bij haar scoren. Dat deed ze om ze wat te troosten, denk ik.

Het gebeurde dat ze met mij ook begon te flirten. En ik moet toegeven... af en toe had ik echt moeite om mezelf te bedwingen en op sommige suggesties niet in te gaan. Destijds had ik een liefje, Agnes De Backer. Daar kon je niks mee aanvangen.

“Ik wil zo lang mogelijk rein blijven.”

Dat zei ze elke keer als ik eens iets probeerde.

Ik denk dat ze nu nog altijd rein is.

Afijn, we zaten dus bij Annie. Ik dacht: “Ja. Bij de volgende thuismatch laat ik me volledig gaan.”

En de volgende thuismatch was daar.... en ze had haar dochter Suzan meegebracht om haar wat te helpen. En dat was direct....bang!

Pas op, ze was helemaal niet zoals haar moeder. Maar ze had iets... ik kan dat niet omschrijven. Dat was gewoon iets magisch, denk ik. En het gevoel was wederzijds. Ik kon mijn ogen bijna niet geloven.

Haar ouders waren er niet zo blij mee. Ik weet niet meer wat voor een job ik toen had... ik denk schilderen en behangen. Dat heb ik meer gedaan in mijn leven, wanneer ik niet kon beslissen welke richting ik zou uitgaan. Ik deed dat altijd “in afwachting van.” Maar dat viel duidelijk niet in de smaak van haar ouders. Ik was niet goed genoeg voor hun dochter.

Eddy zei het nog : “Het is niet dat we u niet graag hebben, jongen, maar we zijn bezorgd over de toekomst van onze dochter. Dat is maar normaal, he.”

Ze zouden waarschijnlijk wild enthousiast zijn geweest, als ik hen had gezegd dat ik een tandarts was.

Ik denk dat Annie zich ook niet zo op haar gemak voelde.

Ik bedoel maar... het ene moment zit je te lonken naar een kerel en het volgende moment papt die kerel aan met je dochter. Dat moet niet gemakkelijk zijn geweest.

In ieder geval... zelfs al waren haar ouders er tegen, ze moesten het gewoon aanvaarden. Suzan was vastbesloten. En uiteindelijk zijn we dan getrouwd.

(hij zet een stap opzij en kijkt weer even)

Dat was alles wat ze wou. Trouwen... en kinderen krijgen.

En dan begon de zever.

Ze had problemen om zwanger te worden. En we hebben hard genoeg geprobeerd,

dat kan ik u verzekeren. Maar ja, hoe langer zoiets duurt, hoe groter de druk. Het was niet plezierig meer om met haar naar bed te gaan. Het was er alleen maar om te doen om zwanger te worden. Nu misschien... of misschien lukt deze keer.... Of misschien nu dan... Er waren dagen dat we het moesten doen op de juiste moment. Op het moment van de eisprong, denk ik, als ze op de juiste temperatuur was en zo... Ja, ze hield dat allemaal in het oog, he. Niet gemakkelijk. Ge hebt ook niet altijd goesting.

“Kom schat, rap naar boven! Het is de moment!”

“Wacht efkens, zoet, ik ben nog aan het eten.”

“Maar allee, haast u dan toch!”

“Jaja, ik ben er...”

We hebben ons laten testen en er was bij geen van beiden iets verkeerd. Alles was in orde.

“Ge moet gewoon wat geduld hebben,” zei de dokter. “Probeer aan iets anders te denken.”

Tja, voor mij was dat geen probleem. Ik stond direct in de goal als “El Sympatico.”

Voor Suzan was het moeilijker.

Ik probeerde haar te helpen.

“Gaat op uw rug liggen en denk aan de Rode Duivels.”

“Alstublieft,” zei ze, “ik haat voetbal!”

(hij kijkt weer even opzij)

Uiteindelijk geraakte ze toch in verwachting. Dat was beter nooit gebeurd. Ze kreeg een miskraam. En die verdomde miskraam is de oorzaak van dit hier. Ze had hier nooit gelegen als ze toen niet zwanger was geweest...

(hij gaat zitten, probeert zich rustig te houden)

Dat gaat ook allemaal zo rap, he, een auto-ongeluk. Frontaal op een vrachtwagen. Ik kon het niet geloven.

En al die mensen die er rond staan te gapen. Niemand die iets doet. Alleen maar gapen. Mensen die met hun wagen voorbijreden en dan vertraagden om maar goed te kunnen gapen. Ik was verwonderd dat er niemand stond te filmen met zijn video-camera.

Wel... toen we die vrachtwagen raakten, voelde ik eigenlijk niets.

Ik lag daar naast het wrak.

En al dat volk dat daar ineens bij stond, ongelooflijk. Ze stonden allemaal te loeren naar de miserie. Ik riep naar hen: "Maakt dat ge hier weg zijt!" Maar ja, ze konden me natuurlijk niet horen.

Ik probeerde de deur aan mijn kant te openen om te zien of Suzan niets mankeerde... en dan zag ik mezelf zitten achter het stuur. Ik begreep er niets van.

Ze zat daar, helemaal gekneld in de auto. Ze bewoog niet. Ze zei ook niets. Ze zat er stil, met de ogen gesloten. Ik probeerde haar zachtjes wakker te schudden,... Maar ik kon haar niet voelen. Ik was helemaal in de war. Ik wist niet wat er met mij gebeurde.

En dan kwam de politie. De brandweer. En twee ambulances, met zwaailichten en sirenes. En iedereen negeerde mij gewoon. Ze liepen mij allemaal straal voorbij.

Ik zag hoe ze mij uit dat wrak haalden. Eerst moest de brandweer die auto helemaal opensnijden om mij te bevrijden. Dan legden ze me op een brancard. Ze pakten een laken en legden dat over mijn lijf en over mijn hoofd. Ze staken mijn lijf in een ambulance... en ik ben dan meegereden met Suzan in die andere ambulance. En toen zijn we hier aangekomen en hier zijn we nog altijd.

Ik wil haar spreken. Ja, ik moet haar spreken. Ik wil het uitleggen. Ik wil dat de dingen terug goed komen tussen ons. Ik moet het haar kunnen vertellen. Daarom zit ik hier te wachten. Ik hou van haar en ik wil haar dat zeggen. Ik wil dat ze bij mij is. Ik wil dat ze met me meekomt naar deze kant. Als ze aan die kant blijft, dan zal ik haar nooit meer kunnen spreken... En er is nog zoveel dat ik haar zou willen zeggen...

Ik weet dat het voor jullie moeilijk is... ik zit hier te wachten tot zij sterft,... maar als ze niet sterft... wat gebeurt er dan met mij? We zouden voor altijd samen kunnen zijn. Dat is toch wat telt. Of niet?

Ik heb het moeilijk... moeilijk om alles een beetje op een rijtje te zetten.

Ik heb het moeilijk... om er mijn hoofd bij te houden.

Da's raar, hoor, dood zijn. Ik ben nog nooit eerder dood geweest.

(hij stopt om te kijken of hij misschien vleugels heeft, dan voelt hij boven zijn hoofd of er geen stralenkrans hangt, hij stapt opzij en kijkt even, dan komt hij terug en richt zich weer tot het publiek)

Ze zijn druk bezig daarbinnen.

Willen jullie me even excuseren? Ik denk dat ik eens een kijkje ga nemen om te zien wat er scheelt. Ik ben zo terug. Oké?

(hij vertrekt, stopt dan)

Ik zal jullie één ding vertellen.

Ik vind het gewoon zalig om zomaar door de muren heen te kunnen wandelen.

(hij wandelt nu door een denkbeeldige muur)

Zalig.

(lichten faden uit)

EINDE EERSTE SCENE

TWEEDE SCENE

(de man komt terug, doet alsof hij dwars door de muur heen stapt, hij lijkt tevreden met het nieuwe "trucje" dat hij nu ontdekt heeft, dan richt hij zich tot het publiek)

Ze zijn nog altijd druk bezig daarbinnen.

Op het scherm ziet ge af en toe "bip" "bip" "bip"... Ze zijn allemaal in de wolken met dat geluidje. Ik heb iemand horen zeggen dat ze aan 't vechten is voor haar leven. Ze denken dat ze het gaat halen. Klinkt niet zo goed, he?

Het enige goede aan dood zijn, is dat ik nu door de muren heen kan wandelen. Maar ik heb er toch nog wat moeite mee. Fysisch gezien klopt dat niet.

Toen ik daarnet daarbinnen was, waren daar twee verpleegsters.

Op een zeker moment draaide ik mij om en per ongeluk raakte ik één van die verpleegsters met mijn hand op haar borst.

"O, sorry," zei ik. Maar ze had het zelfs niet gevoeld.

Dan heb ik die borst nog eens per ongeluk aangeraakt.

Jaja, ik weet het... zoiets doet ge niet, ik weet het wel... Maar ik had er eigenlijk ook niet veel aan. Ik heb ook niks gevoeld. Jammer eigenlijk.

En dan draaide die andere verpleegster zich om en keek me recht in de ogen. Ik schrok ervan. Ik dacht: "Die kan mij zien." Dan draaide ze zich terug naar de andere kant. Een paar seconden nadien draaide ze zich terug om en keek me opnieuw recht in de ogen. Misschien is ze wel een soort van medium of zo, dacht ik. Ofwel kon ze me zien, ofwel voelde ze op één of andere manier vibraties. Ge hebt toch mensen die dat kunnen? Afijn ja, dat beweren ze toch.

Ik wilde haar weleens testen en ik zei: "Hallo. Alles goed?"

Eigenlijk heb ik dat zo niet gezegd, hoor... Dat was een heel knap jong ding, dus ik zei: *(zegt de woorden nu ultra-zacht, beetje macho)* "Haalloo... Alles goed?"

God ja... ik probeer het altijd op die manier. Ik weet niet waarom. Het heeft nog nooit gewerkt. Ik heb er nog nooit succes mee gehad...

Okee, dus ik zei: “Haaloo. Alles goed?” En ik wachtte op haar reactie. Ineens zei ze: “Het is vierenvertig nu.” En dan realiseerde ik mij dat ze niet naar mij keek, maar naar de monitor waar ik voor stond.

Ineens kreeg ik zin om heel hard te roepen.

“Kan je me zien? Kan je me horen?” En dan liep ze ineens los door mijn lijf. Ze stapte recht op mij. Ja, ze komt... ze komt... Aaaaaaaaaaah!

(hij speelt nu alsof iemand door hem heen stapt)

Mensenlief, wat een ervaring. Nu is 't genoeg, zei ik, en ik ben dan maar terug naar hier gekomen.

(hij stopt, kijkt even opzij en richt zich weer tot het publiek)

Ik had nooit gedacht dat het zo zou zijn. Ik weet eigenlijk niet wat ik verwachtte. Misschien een groot fel licht ergens. Ik heb dat al horen zeggen. Mensen die dicht bij de dood zijn geweest, zeggen allemaal dat ze een heel fel licht hebben gezien en een soort van tunnel.

Wel, ik heb geen licht gezien en een tunnel evenmin. Ik heb enkel maar van die... ja, van die rare gevoelens... ik kan dat niet goed beschrijven...

(hij kijkt opzij, niet richting intensive care, maar andere kant)

Ze willen dat ik meega... ik voel het.

Het is moeilijk uit te leggen... Het is net alsof iemand heel zachtjes tegen me praat... binnen in mijn hoofd. Een stem die me roept en me meezuigt.

Heel positief, het voelt goed, het voelt warm aan... net of je onder hypnose bent. Als ik nu zou willen, dan was ik gewoon... weg.

(hij lijkt nu bijna in trance, alsof hij elk moment kan beginnen zweven, dan stopt hij de beweging, maar voelt zich blijkbaar goed met de gedachte dat hij zomaar zou kunnen)

wegvliegen)

Het is gek, maar ik voel mezelf niet bewegen. Ik denk aan waar ik zou willen heengaan en dan is het net alsof ik er elk moment naartoe kan gaan. Zomaar. In minder dan een fractie van een seconde. Het voelt aan of het enkel mijn hoofd is dat beweegt.

(hij laat zichzelf toe te genieten van dit gevoel van "lichtheid" en begint een soort van dans, als zou hij kunnen wegvliegen, dan stopt hij)

Maar ik wil nog niet gaan. Ik wil hier blijven. Ik moet het gewoon negeren, er niet aan toegeven.

(we zien hoe hij zich verzet tegen de krachten die hem aanzuigen)

Ik weet niet hoe lang mij dit nog gaat lukken. Mijn verlangen om te blijven is op dit moment sterker.

Ik denk dat ik een geest ben nu. Een geest die nog rondzweeft op de aarde. Dat moet zoiets zijn, denk ik... Ik ben een geest die totaal in de war is en nog niet wil vertrekken. Ja, een mens zou voor minder in de war zijn. Het ene moment hebt ge ruzie met uw vrouw in de auto,... en het volgende moment zijt ge een geest!

Zot eigenlijk. Ik, een geest. Nooit gedacht dat ik dat zou worden.

Ik weet niet eens wat een geest verondersteld is te doen. Mensen schrik aanjagen, misschien. Ja, dat is niet slecht. Wie zou ik de stuipen op het lijf kunnen jagen? De directeur van de bank, die me altijd verweet dat ik voortdurend in het rood stond. Neen, neen, ik moet niet blijven doordrammen over bankdirecteurs... Ge hebt daar ook goede bij. Mijn maat, Frank, die heeft een hele goede bankdirecteur.

(hij stopt, denkt even na)

Mijn maat Frank... Die naam hoort ge tegenwoordig niet meer, he? Ze kiezen allemaal van die rare namen nu. Het is toch waar, he? Waar hoort ge allemaal niet tegenwoordig? Rune, Jure, Zure... Ik snap niet waar ze die halen. Vroeger wist ge direct of het een jongen of een meisje was. Jan was een jongen en Marie was een meisje. Molo. Wat is dat? Ik weet het niet, hoor. Molo...

“Molo-tje, kom eens hier.”

Overlaatst hoorde ik een oudere dame vragen: “Hoe heet de kleine nu weer? Ik kan het maar niet onthouden, he.” Plezierig.

Afijn. De bankdirecteur van mijn maat Frank.

Frank is met hem eens een pint gaan pakken. Ze zitten wat te klappen en op een gegeven moment begint die bankdirecteur te vertellen dat hij in het weekend dikwijls optreedt als travestie.

“Allee,” zegt Frank, “dat had ik nu niet in u gezien. “Gij? Een travestie?”

Ja, het was voor hem een jongensdroom die in vervulling was gegaan, zei die man.

“En hebt gij dan een pruik op?” vroeg Frank.

De man had een kaalkop. De vraag was dus zo gek nog niet, ook al wist Frank op voorhand wat het antwoord zou zijn.

“En draagt gij ook korte rokjes?”

De bankdirecteur was fier op zijn benen, zei hij. Jaja, hij droeg ook korte rokjes.

Dat is toch schitterend, zoiets.

Probeert u maar goed te houden als ge voor een lening naar de bank gaat en over u zit een kerel die in het weekend rondloopt in een minirok...

Maar we wijken af.

Waar was ik gebleven?

O ja, juist. Spoken.

Het spook uithangen en iemand de stuipen op het lijf jagen.

Maar hoe doet ge dat? Komt dat vanzelf als ge dood zijt? Is daar een opleiding voor?

Moet ge daar misschien eerst voor naar school gaan? Ge kunt toch niet blijven naar school gaan? Ze leggen hier ook niks uit, he.

(hij stopt, kijkt weer even opzij)

Ze zijn me weer aan het roepen. Ik voel dat ik moet gaan.

(hij vecht weer tegen de krachten die hem willen meezuigen en roept hevig)

Neen! Ik wil nog niet gaan! Nu nog niet!! Nu nog niet!!

(doet een stap opzij)

Ik ben eens benieuwd hoe het daar is. Ik bedoel hierboven. Jullie niet? De antwoorden op al de vragen die we ons altijd gesteld hebben.

Bijvoorbeeld... is er een hemel?

En moet ge eerst bij Sint Pieter passeren met zijn vragenlijst?

“Welkom. Welk geloof?”

Wablieft? De eerste vraag is altijd de lastigste. Ik bedoel, met al die verschillende religies die allemaal beweren dat die van hen de enige ware is. Wie moeten we geloven? Voor wie moeten we kiezen?

“Spiritualist?”

“Neen, sorry. Gaat daar maar in de hoek zitten.

“Boeddhist?”

“Komt in de buurt. Neen. Gaat daar maar zitten.”

“Katholiek?”

“Verkeerd! Naar beneden!”

Dan hebt ge ook nog die theorie die zegt dat die kerel alles weet. Ze weten daar alles over u.

“Ik zie hier dat u wat gevoefd hebt met uw belastingaangifte?”

“Maar allee Piet, dat doet toch iedereen.”

“Oneerlijk geweest, he... *(tikt op de vragenlijst)* En hier! Ik zie dat ge uw vrouw hebt bedrogen?”

“Okee, ja... één keer. Maar dat was een grote vergissing. Ik bedoelde er niets mee.”

“Overspel, mijn brave vriend.”

“Maar afijn, Piet, iedereen heeft toch recht op één fout in zijn leven. Godverdomme, zeg.”

Ahaa! Godslastering!”

En dan probeert ge te denken aan de goede dingen die ge hebt gedaan... maar dat is niet simpel. Wat voor goeds hebt ge eigenlijk gedaan in uw leven? Als ik heel eerlijk ben, dan kan ik niet anders dan vaststellen dat ik altijd een hele grote egoïst ben geweest. Ik heb altijd alleen maar aan mezelf gedacht. Ik kon er niet aan doen. Ik heb mezelf altijd beschouwd als het middelpunt van mijn wereld.

Ge moet me zo niet bekijken, hoor.

We zijn immers allemaal hetzelfde.

We zijn allemaal even erg.

Dikke egoïsten, ja.

Ik ben echt benieuwd hoe het daar gaat zijn.

Weet ge wat ik wel leuk zou vinden...

(hij wordt weer aangetrokken door iets en hij verzet zich ertegen)

Neen! Nog niet! Ik ben er nog niet klaar voor!

(hij heeft de situatie weer even onder controle)

Weet ge wat ik leuk zou vinden?

Al die mensen die ik daarboven ga tegenkomen.

Marilyn Monroe, bijvoorbeeld. Hoho, dat was een vrouw, he.

Adolf Hitler. Die ga ik mijn gedacht eens zeggen. Mijn moeder haatte die vent.

John Lennon... Louis Major... Camille Huysmans... die mannen konden zingen...

En die man die Kennedy heeft neergeschoten... Lee Harvey Oswald? Ja, zo heette hij. Zou hij het nu écht gedaan hebben? Ik ga het hem vragen. Ik ga met hem ergens een pint pakken en dan wil ik het weten. Ik vraag het hem gewoon, langs mijn neus weg.

En wie hebben we nog allemaal?

Er zijn er zoveel die ik zou willen terugzien...

Wacht eens even.

Dat is waar ook.

Ik heb ze misschien al teruggezien.

Hoe zit dat eigenlijk met reïncarnatie?

Ze zijn misschien allemaal terug naar beneden gekomen, zonder dat we het weten.

Dat zou natuurlijk een hoop dingen verklaren...

Ben ik daarboven aan het zoeken naar Albert Einstein, blijkt dat die terug beneden zit als Yves Leterme. Pas op, er zijn mensen die hem direct hadden herkend. Frank, bijvoorbeeld. Die zag het direct.

Laatst zei hij het nog: "Die Yves Leterme, dat is ook een Einstein, he."

Atila de Hun, dat zal dan wel George Bush zijn, zeker?

Als ge daar begint over na te denken... Volgens mij zijn er al heel wat teruggekomen.

De Rattenvanger van Hamelen... Michel Van Den Bosch?

Buffalo Bill... Jean-Luc Dehaene? Daarom dat hij op die stier is gekropen. Ge ziet, er blijft toch altijd iets van hangen, he.

Misschien zijn er nog anderen die teruggekomen zijn en zitten die hier vanavond in de zaal?

(hij bekijkt het publiek aandachtig)

Ach ja...

Als reïncarnatie bestaat, dan zijn jullie allemaal al eens iemand anders geweest in een vorig leven. Misschien waren jullie toen heel beroemd? Waarom niet? Dat zou

toch kunnen?

(hij wijst een dame aan uit het publiek)

Is 't niet waar, madame? Naast u zit misschien Michelangelo? Dat is best mogelijk. Geef hem eens een potlood... eens zien wat hij gaat doen. Of misschien nog beter... ik zal eens kijken of we hier ergens een ladder hebben en dan laten we hem op die ladder kruipen om het plafond te schilderen. Ge weet maar nooit.

Dan kan ik zelf ook te weten komen wie ik was in een vorig leven. Wie zou ik kunnen geweest zijn? Waarschijnlijk een heel charmant en super-intelligent figuur, dat kan haast niet anders. Ja toch? Ik kan me haast niet voorstellen wie daarvoor in aanmerking zou kunnen komen...

Ik zou echt willen weten wie ik vroeger was.

En wie ga ik worden in een volgend leven?

Naar het schijnt zou je mogen kiezen als wie je zou willen terugkomen. Als dat waar is... Dan kom ik terug als "El Sympatico." *(denkt na)* Maar die leeft nog, zeker?

Alhoewel, mijn geluk kennende, kom ik waarschijnlijk terug als een surveyor.

Weet ge wie ik echt eens zou willen ontmoeten?

Kom, raad eens.

Wie is dit?

"Leg neer die bal."

(hij doet een imitatie van Toon Hermans, of indien de acteur in kwestie een andere overleden persoon perfect kan imiteren is dit te verkiezen. In het Verenigd Koninkrijk koos men voor Tony Hancock, in Israël ging men voor Elvis Presley. Het nummertje dat hij opvoert kan gerust enkele minuten duren)

(dan vecht hij weer tegen de krachten die hem willen meenemen, hij gaat zitten en klampt zich stevig vast aan de stoel)

Neen!! Nog niet!! Nu nog niet!!

Ik kan nog niet vertrekken!

Als Suzan naar deze kant komt, wil ik erbij zijn. Ik moet haar spreken.

Ik weet dat we een vreselijke ruzie hadden, maar misschien zou ze die misval zowiezo hebben gehad. Dat weet je toch niet. Okee, misschien weet jij het wel... maar toch wil ik nog niet meegaan. Nu nog niet!

(hij vermant zich)

Ziet ge,... eens dat ze in verwachting was, begon ze zich zorgen te maken over mijn carrière... afijn, ja, eigenlijk over het ontbreken van een carrière. Ze vond dat ik wat meer verantwoordelijkheidszin moest hebben, nu ik vader zou gaan worden. Ik moest dus op zoek gaan naar een job, een degelijke job.

Eddy, haar vader, boodt me een job aan bij hem in het bedrijf.

Hij heeft een schoonmaakbedrijf. Industriële cleaning, zo noemt hij het. Ze kuisen daar kantoorgebouwen en zo. Hij verdient daar goed zijn brood mee.

Ik had hem voordien al eens geholpen in drukke periodes, eens een week hier, eens een week daar. Dan mocht ik met zo'n kuismachine rijden... en ik haatte dat. Echt. Ik haatte dat. Dat vond ik verschrikkelijk. Zo'n grote, zware machine waar eerst shampoo uit komt, dan water en dan kunt ge nog eens terug over dezelfde plek rijden om alles weer op te zuigen. Plezierig!

Hij vond dat ik best onderaan de ladder kon beginnen. Dan leerde ik de zaak beter kennen, zei hij. En dan zo stelselmatig hogerop. Ik moest alles eens hebben gedaan, zei hij, dat was beter voor later... Dat was helemaal niet mijn visie, dat kan ik u wel vertellen.

"En, schat? Wat voor werk doe je nu?"

"Ik rijd rond met een kuismachine."

Dat klinkt nogal, he? Daar kunt ge eens mee uitpakken. Dat is al wat anders dan in de goal staan bij de Rode Duivels.

In feite wilde hij mij helemaal niet op zijn bedrijf. Hij gaf me die job omwille van zijn geliefde dochter.

Ik heb al mijn moed bijeengeraapt en ik zei: "Dat is heel vriendelijk, maar neen bedankt."

Hohoho! Dan had ge ze moeten horen! Die gingen compleet door het dak! Het leek alsof ik iemand had vermoord of zo.

Suzan en ik hebben toen een hele hevige ruzie gehad. De hevigste sinds we getrouwd waren.

Roepen, tieren, met de deuren slaan... en dan ben ik naar buiten gestormd, recht naar mijn stamkroeg.

Een paar minuten laten kwam Eddy daar binnen en sleurde me mee naar buiten, omdat Suzan in het ziekenhuis lag.

Afijn ja, om een lang verhaal kort te maken... ze had een miskraam.

Eddy gaf mij de schuld. Maar het had evengoed kunnen gebeuren, zonder die ruzie. Vrouwen doen allerlei dingen als ze zwanger zijn. Ze vallen van ladders, ze duikelen naar beneden van de trap... en aan die baby's mankeert niets. Ge hoort me nu niet zeggen dat ik volledig vrijuit ga, maar toch...

Vanaf dan werd het natuurlijk heel moeilijk.

Veel mensen gaven ons de raad om na die miskraam onmiddellijk terug een kind te hebben, maar Suzan wilde daar niet van weten.

Niet dat ze niet opnieuw zwanger wilde worden... ze was bij mij weggegaan.

Ze had geen respect meer voor mij of zoiets. Elke keer dat ik haar aanraakte, dan duwde ze me weg.

Ik heb geprobeerd om heel geduldig te zijn, maar het ging van kwaad naar erger. Uiteindelijk kon ze het zelfs niet meer opbrengen om tegen me te praten.

Ze bracht meer en meer tijd door bij haar moeder... en ik zat meer en meer in de kroeg met Frank.

Maar daar was ook niet veel plezier aan. Frank was in een depressie gesukkeld. Ik had gehoopt dat hij mij wat zou opvrolijken, maar dat viel dik tegen. Hij was altijd maar aan het kankeren over alles en nog wat.

“Kan je nu over niks positief zijn?” vroeg ik hem.

“Ik heb het moeilijk,” zei hij. “Ik ben van nature al wat negatief ingesteld. Ik kan er niks aan doen. Ik heb gewoon een slechte jeugd gehad. Mijn ouders wilden een meisje en toen werd ik geboren. Ik heb rokjes gedragen tot ik naar de Middelbare school ging. Pijnlijk, hoor. Op een zeker moment, toen ik alleen thuis was, heb ik mijn hoofd in de gasoven gestopt en de gas opengedraaid. Na een kwartiertje begon het gas zodanig hard te stinken, dat ik naar buiten ben gelopen. Even later kwamen mijn ouders thuis. Mijn vader voorop, met een dikke sigaar in zijn mond. Hij opende de deur en “vlam!!” Mijn moeder en mijn vader lagen tien meter verderop in de voortuin van de bureu. Mijn ouders hadden voordien nog nooit samen gevlogen.”

“Dat is allemaal heel lang geleden, Frank. Wat is het probleem? Ik bedoel: wat is nu het probleem? Ge moet toch niet blijven hangen bij uw jeugd, he. Ik had gehoopt dat gij mij een beetje zou opkrikken.”

“Ja? Kom, wat is uw probleem?”

“Niks, Frank. Het is niks.”

En zo ging het dan.

Geen plezier thuis, geen plezier in de kroeg.

Het is niet gemakkelijk, als ge altijd overal afgewezen wordt. In het begin zijt ge geduldig en begrijpend, maar dat blijft niet duren. Er valt al eens een vloek hier en daar en op de duur zijt ge niets anders aan het doen dan vloeken. Godverdomme hier en godverdomme daar. Pas toen ik begon met “onnozel trut” te roepen, begon ze te veranderen.

We zouden praten. En we begonnen te praten. Over kinderen. Gewoon praten, niets meer.

Ik zei sorry, zij zei sorry.

Ik beloofde haar dat ik een goede job zou zoeken. Misschien zou ik wel ingaan op het

aanbod van haar vader. Tja, wat kon ik anders doen?

We kwamen tot een akkoord.

Ik zou eens met haar vader gaan praten en samen zouden we proberen om een kind te krijgen. Ze voelde zich wat moe die avond, maar we zouden er de volgende dag mee beginnen.

Ge kunt u al voorstellen wat er ging gebeuren?

De gehele dag loopt ge daar aan te denken. Wil ik dat nu wel? Stel dat het weer verkeerd afloopt, zoals de vorige keer? Hoe lang zullen we nu moeten proberen eer het eindelijk lukt? Wil ik nu wel echt bij haar vader gaan werken voor de rest van mijn leven? Al die dingen... om gek te worden.

En dan kwam ik thuis en kreeg ik constant hints over vroeg gaan slapen... we kropen dan in ons bed... en ik kon niet! De allereerste keer in mijn leven! Het ging niet!

Ik had al gehoord dat zoiets gebeurde bij andere kerels, in feite bij heel veel mannen... die vonden dat zelfs normaal... maar ik niet!

Vervelend zoiets, dat kan ik jullie wel vertellen, en een bijzonder slechte timing.

Ik begon weer helemaal opnieuw, maar het lukte van geen kanten.

“Gij houdt niet van mij. Gij hebt nooit kinderen gewild.”

“Maar natuurlijk hou ik van jou, schat. Ik ben alleen een beetje gespannen, dat is alles. We proberen morgen opnieuw.”

De volgende dag, tegen dat het dan weer zover was, was ik nog meer gespannen. Ik had de gehele dag aan niets anders gedacht.

“Het zal nu wel lukken, jongen, het zal nu wel lukken.”

Het is pas op het moment dat het moet lukken, dat ge u realiseert dat het niet lukt. En er is niets, maar dan ook niets dat je kan doen om die toestand te veranderen.

Het werd erger en erger. Hoe langer het duurde, hoe minder beweging er in kwam.

Op de duur had ik schrik om het te proberen. Ik wist op voorhand hoe het zou uitdraaien. Suzan kon er niet mee lachen. Het was gewoon vreselijk. Hoe kon dat klein kereltje mij zo in de steek laten. Ik snap het niet.

“Je zou eens naar de dokter moeten gaan,” zei iemand.

Plezierig, hoor. Je wil gewoon niet over die dingen praten. Dat zijn toch zaken die niemand graag wil toegeven. Nietwaar, mannen?

Heeft er iemand in de zaal dat ooit meegemaakt?

Niemand?

Leugenaars.

Ik had naar de dokter moeten gaan. Waarom durft niemand over zijn probleem praten? Dat is toch stom. Al dat macho-gedoe... Stoer doen, he... Waarom?

Het begint al op school. Afijn ja, bij mij toch in ieder geval.

Op school zat er een meisje in mijn klas, Brigitte Nelis.

Die deed het met iedereen. En de gasten die met haar waren mee geweest, kwamen de volgende dag op school toe en maakten altijd van die typische geluidjes en macho-gebaren.

(hij demonstreert de geluiden en bewegingen, macho-stijl)

Oké, zei ik. Dat wil ik ook eens meemaken.

Ik vraag haar om samen uit te gaan. We gingen naar de cinema, en op het einde van de avond... zei ze "Neen."

"Wablieft?" zei ik.

"Neen," zei ze.

"Wat bedoelt ge met neen?" vroeg ik haar.

"Neen!" zei ze. "Ik bedoel gewoon neen!"

Nu stond ik daar mooi.

Wat moest ik nu doen?

Vervelende situatie.

Er was eigenlijk maar één ding dat ik kon doen. De volgende dag kwam ik op school...

(demonstreert de geluiden en macho-bewegingen)

Als ik er nu aan terugdenk... ik denk dat Brigitte Nelis de enige maagd was van de

gehele klas.

Goed.

Ik was op mijn werk en het spookte weer door mijn hoofd. Ik besloot dat we er eens in alle rust over moesten praten. Het probleem moest worden opgelost. Ik wist dat we het samen konden oplossen, zonder dat we daarbij de hulp van iemand anders nodig hadden. Ik zou in geen geval naar een psychiater gaan. Dat was totaal uitgesloten. Die mannen zijn gewoonlijk nog gekker dan hun patiënten.

Ik wou het zo rap mogelijk opgelost zien en ik nam de namiddag vrij. Ik ging recht naar huis... ze was er niet. Ik dacht... misschien zit ze weer bij haar moeder... daar was ze ook niet.

Annie vroeg of ik niet even binnen kwam voor een kopje koffie.

Ze wist zo te zien dat er problemen waren tussen mij en Suzan. Ze vroeg of ze kon helpen.

“Neen, dank u,” zei ik vlug.

En dan zei ze iets, waar ik van schrok.

“Het is geen gemakkelijke, he, ons Suzan?”

“Wablieft?”

“Ons Suzan. Geen gemakkelijke om mee samen te leven.”

Ik schrok omdat ik dacht ze zo onafscheidelijk waren. Dan kwam het eruit...

“Och, ze is heel ‘close’ met haar vader. Dat zijn twee dezelfde. Zij kan bij hem niets verkeerd doen. In zijn ogen is zij de perfecte dochter. En niemand zal ooit goed genoeg zijn voor zijn dochter. Persoonlijk heb ik nooit iets tegen jou gehad. Ik dacht dat het haar zelfs goed zou doen om met jou te zijn. Ze is zo... verwend.”

En zo ging het maar door. Ik wist niet wat ik hoorde.

Ze ging dus eigenlijk nooit naar haar moeder, zoals ik dacht, maar naar haar vader.

Annie probeerde haar telkens weer naar huis te sturen. Soms hadden ze er zelfs ruzie over, maar Eddy koos altijd de kant van zijn dochter.

“Weet ge,” zei Annie, “dat is zo al sinds haar geboorte.”

Ik zag de tranen opkomen in haar ogen. Ze probeerde nog wat te zeggen, maar het

ging niet meer. Ik wist niet wat ik moest zien. Zo had ik haar nog nooit eerder gezien.

(hij gaat op een stoel zitten, plaatst er een andere stoel naast)

Ik ging naast haar op de sofa zitten. Ze zat zachtjes te snikken en ik legde mijn arm rond haar schouder.

“Sorry jongen,” zei ze, “Sorry...”

Dan begon ze, door haar tranen heen, te vertellen dat ze overal werd buitengesloten, hoe ze samen plannen maakten... ze gingen zelfs samen op reis, zonder haar. Ze deden het niet bewust. Ze vonden dat allemaal normaal, doodgewoon. Die dachten daar gewoon niet bij na.

Ik kon alleen maar vaststellen dat ze eigenlijk jaloers was op haar eigen dochter. Ze zei dat ze niet wilde zeggen doe dikwijls ze met haar man sex had gehad sinds de geboorte van Suzan. Ze zei dat ik het toch niet zou geloven. Al zijn liefde, zijn affectie, zijn aandacht, ging allemaal naar Suzan. Misschien realiseerde hij zich niet wat hij deed, maar hij deed het.

“Sorry, jongen, ik moet u hier allemaal niet mee lastig vallen... ik weet niet waarom ik dat nu allemaal vertel...”

Ze draaide zich naar mij om haar gezicht te verstoppen. Ik hield haar steviger vast.

“Ik wil alleen maar dat ge de situatie wat beter begrijpt,” zei ze. “Ik weet hoe moeilijk gij het hebt de laatste tijd... het is niet uw fout.”

Daar zaten we dan. Samen in de sofa. We hielden mekaar vast en... hoe moet ik het zeggen..? Tja, ik kan het eigenlijk niet anders zeggen. Ik kreeg een stijve. Voor de eerste keer in... maanden... ik weet niet hoe lang dat het geleden was. Ik kreeg gewoon een stijve.

Zoals we daar zo zaten, had zij niets in de gaten... ze keek naar mijn gezicht.

“...het is niet uw fout,” zei ze.

En ze bleef me aankijken. Ze draaide haar hoofd niet om. Ze bleef me aankijken. Haar lippen waren lichtjes geopend...

Ik kon er niet aan doen. En zij ook niet. Het was gewoon onvermijdelijk... en het was zo... fantastisch. Ja, ongelooflijk eigenlijk. En we voelden ons op ons gemak. We

waren alletwee zo rustig, zo kalm...

Ik weet niet hoelang mijn jongeheer rechtop bleef... hij bleef maar van katoen geven.
Het leek of hij eeuwig had kunnen doorgaan.

We lagen daar... op de grond... we hielden mekaar vast...
En dan hoorden we de sleutel in de voordeur.

(hij doet of hij zich haastig probeert aan te kleden)

We hoorden de deur opengaan. We hoorden de voordeur sluiten.
We probeerden ons in paniek verder aan te kleden.
En dan ging de deur van de kamer open... en daar stond Suzan.
We waren bijna helemaal aangekleed, maar toch nog niet helemaal.
"Wat gebeurt er hier?" zei Suzan.

Ik dacht: de aanval is altijd de beste verdediging.
"Welja, Suzan! Ik wil u spreken. Ik wil dat we nu direct naar huis gaan! Wij moeten dringend eens praten!"
Ze wilde eerst niet, maar ik bleef aandringen.
Ik heb haar eigenlijk bijna in de auto geduwd. Ze was helemaal van haar melk en ik bleef maar doordrammen over het feit dat we dringend moesten praten.

(hij zit op de stoel en doet alsof hij achter het stuur van de wagen zit)

Ik startte de auto en begon te rijden. Ik bleef praten zonder ophouden. Ik was in paniek, omdat ik zag dat ze volop aan het nadenken was over wat ze zonet had gezien.
En dan riep ze ineens: "Wat was daar godverdomme aan de hand?"
Ik probeerde haar wat te kalmeren... ze was razend... bijna hysterisch begon ze te roepen en me de huid vol te schelden. Ze begon me te slaan en ik probeerde haar slagen af te weren.

“Stop de auto!!” riep ze. “Ik wil eruit!!”

Maar ik wilde niet stoppen. Ik kon niet. Ik kon haar niet zomaar laten weglopen.

Ze bleef maar roepen en tieren... en ineens, greep ze mijn stuur vast en probeerde de wagen naar de zijkant van de baan te laten gaan. Ik duwde haar weg en toen begon ik ook te roepen. Ze sloeg me op mijn oog... dat deed echt pijn... en dan graaide ze opnieuw naar het stuur en trok er hevig aan... Ik was aan het worstelen in de auto... en ineens hoor ik een zwaar getoeter... ik kijk Aaaaaaaaaaaaaagh!!!

(de schreeuw sterft uit en hij zit star voor zich uit te staren, zonder te bewegen)

Toen die vrachtwagen ons raakte... heb ik niets gevoeld.

In een fractie van een seconde was ik uit mijn lichaam.

(hij staat recht, komt langzaam naar voor, de lichten rondom hem faden langzaam uit)

Hoe kan ik dat nog ooit goedmaken, als ik niet met haar kan praten?

(hij kijkt opzij)

Ze komt niet naar deze kant.

Ze heeft besloten van te blijven. Daarbinnen zijn ze allemaal erg enthousiast.

(één puntspotje is nu gericht op zijn gezicht)

Ik vraag me af wat er nu gaat gebeuren?

Ik voel me goed. Het voelt als een soort... vergiffenis. Aanvaarding.

Maar hoe maak ik dat ooit goed?

De volgende keer. Ja. Ik doe dat de volgende keer. De volgende keer...

(hij kijkt even opzij)

Ik denk dat ik nu moet gaan.

Ik zal de groeten doen aan Toon Hermans. Oké?

Misschien ben ik de volgende keer wat groter.

Dat is beter als ge in de goal staat bij de Rode Duivels.

(even een stilte, dan knipt het licht uit)

EINDE